

A Pécsi Ítéltábla Pécsen, a 2013. évi április hó 2. napján megtartott nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az emberölés büntette és más bűncselekmények miatt **a vádlott** ellen indult büntetőügyben a Pécsi Törvényszék 12.B.338/2012/31. számú ítéletét akként változtatja meg, hogy

- a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségét kizárja,
- megállapítja, hogy a felmerült bűnügyi költségből 745.604 (hétszáznegyvenötezer- hatszáznégyszáz) forint bűnügyi költség az állam terhére marad.

A kiszabott szabadságvesztésbe beszámít a 2012. december 20. napjától a mai napig előzetes fogvatartásban töltött idő.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

Indokolás:

A Pécsi Törvényszék ítéletében bűnösnek mondta ki a vádlottat több emberen, aljas indokból elkövetett emberölés büntettének kísérletében, lőfegyverrel és lőszerezéssel visszaélés büntettében, továbbá lopás büntettének kísérletében. A fentiekben túl megszüntette a vele szemben - felbujtóként elkövetett közokirat-hamisítás büntette elkövetése miatt - alkalmazott próbára bocsátást.

Az elsőfokú bíróság a vádlottat halmazati büntetésül életfogytig tartó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A feltételes szabadságra bocsátás legkorábbi időpontját 40 évben határozta meg. Kötelezte a vádlottat 400.000 Ft kártérítés megfizetésére ai Vadásztársaság sértett részére, rendelkezett a bűnjelekről és a felmerült bűnügyi költségről.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész súlyosításért, a feltételes szabadságra bocsátás lehetőségének a kizárása érdekében, a vádlott enyhítésért, a védő eltérő minősítés és enyhítés végett fellebbezett.

A Pécsi Fellebbviteli Főügyészség átiratában és nyilvános ülésen jelen levő képviselője útján, a tényállás kisebb körű kiegészítésének indítványozása mellett a kiszabott büntetés súlyosítása érdekében bejelentett fellebbezést fenntartotta.

A vádlott védői fellebbezésüket elsősorban a törvényszék ítéletének hatályon kívül helyezése érdekében tartották fenn. Ezt azzal indokolták, hogy a tényállás nem teljes körűen felderített, az elsőfokú bíróság helytelen következtetésekre alapította a tényállást, ezért az elsőfokú ítélet megalapozatlan. Másodlagosan fenntartották a cselekmény eltérő minősítése és az enyhítés érdekében bejelentett fellebbezésüket is. Egyben a megalapozatlanság kiküszöbölése és az általuk helyesnek vélt minősítés megállapítása érdekében bizonyítási indítványokat is előterjesztettek.

A bizonyítási indítványok azon a - megállapított tényállással ellentétes - vádlotti védekezésen alapulnak, hogy a vádlottegy lövést adott le, csak **sértett1**re lőtt rá és az ő testén áthatoló lövedék sebesítette meg életveszélyesen **sértett2**t is. A védelem álláspontja szerint a tényállás ily módon történő megváltoztatása alapvetően befolyásolná a cselekmény minősítését, ezen keresztül pedig a büntetés kiszabását. Végso soron a védők emberölés büntette alapesetében és foglalkozás körében elkövetett veszélyeztetés büntetében kérték megállapítani a vádlott bűnösségét. Ezért megismételve az elsőfokú eljárás során már előterjesztett bizonyítási indítványt, új fegyver-, illetve ballisztikai szakértő kirendelését indítványozták.

A hatályon kívül helyezésre, valamint az élet elleni cselekmény eltérő minősítésére és az enyhítésre irányuló védelmi fellebbezéseket a másodfokú bíróság nem látta alaposnak, ugyanakkor a súlyosításra irányuló ügyési fellebbezés alapos.

A kölcsönösen bejelentett jogorvoslati kérelmek alapján eljárva az ítélőtábla a Be.348.§ (1) bekezdése alapján az elsőfokú bíróság ítéletét és az azt megelőző eljárást teljes egészében felülbírálta. Ennek eredményeként megállapította, hogy a törvényszék a perrendi szabályok maradéktalan betartása mellett folytatta le a bizonyítási eljárást, a tényállást felderítette, a bizonyítékokat beszerezte és értékelte, indokolási kötelezettségének is mindenben eleget tett.

A másodfokú bíróság az iratok tartalma alapján az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást - figyelemmel a Be.352.§ (1) bekezdés a) pontjára - mindössze azzal egészíti ki, hogy **sértett1** 1971. január 21. napján született (nyomozati iratok 141. oldal).

Az elsőfokú bíróság ítéletének felülbírálata és a védői fellebbezés részletes vizsgálata előtt szükséges megállapítani, hogy a bűncselekmény felderítését, a nyomozó hatóság munkáját megkönnyítette **sértett2** életben maradása, aki közvetlen szemtanúja volt az eseményeknek. A vádlott vallomásán túl így **sértett2** vallomása is rendelkezésre állt a vádlott által elkövetett cselekmény részletes, pontos rekonstrukciójához.

Az elsőfokú bíróság minden, az ügy elbírálása szempontjából releváns bizonyítékot beszerzett. Kihallgatta azokat a tanúkat, akik a vádlottal, illetve **sértett2**vel

közvetlenül a cselekményt követően beszéltek, vagy valamilyen módon kapcsolatba léptek velük. Beszerezte azokat a szakvéleményeket is, amelyek a tényállás megállapításához szükségesek voltak.

A védelemnek az eljárási szabálysértésekre vonatkozó kifogásaival kapcsolatban az ítélet tábla a következőkre kíván rámutatni.

1.) Kétségtelen, hogy a nyomozó hatóság eljárási szabályt sértett tanúkénti kihallgatásával. Az ügyvédet a vádlott a cselekmény elkövetését követően telefonon felhívta, tőle, mint ügyvédtől - s nem mint baráttól - kért tanácsot. A vádlott később meghatalmazást adott tanú részére, aki az előzetes letartóztatástárgyában tartott ülésen védőként részt is vett. Az elsőfokú bíróság azonban már nem hallgatta ki tanúként az ügyvédet és nyomozati vallomását sem értékelte bizonyítékként. Azt csupán megjegyzi a másodfokú bíróság, hogy az ügyvédnek magának is ismernie kell a rá vonatkozó és jogszabályok által felállított tanúzási tilalmakat, amelyeket a hatóságoknak is be kell tartani.

Erre figyelemmel a védőnek a védelem jogainak csorbítása kapcsán megfogalmazott elvi jellegű kifogása nem bír jelentőséggel sem az eljárás szabályszerűségének, sem a vádlott cselekményének a megítélése szempontjából.

2.) Kifogásolta a védő, hogy az elsőfokú bíróság olyan időben kézbesítette a korábbi tárgyalás jegyzőkönyvét, hogy azt a perbeszédre történő felkészülés során nem tudta használni. Az iratok között fellelhető kézbesítési ív tanúsága szerint a vádlottnak a bv. intézetben 2012. december 14. napján kézbesítették a jegyzőkönyvmásolatot. A december 20. napján megtartott tárgyalásig így elegendő idő állt rendelkezésre a jegyzőkönyv áttanulmányozásához és a felkészüléshez, ezért a védekezéshez fűződő jogok nem sérültek.

3.) Eljárásjogi szabálysértésként értékelte a védő, hogy a nyomozás lezárását követően nem tekinthette meg a vádlott helyszíni kihallgatásáról készült felvételt, majd azt a bíróság sem tette a tárgyalás anyagává. Miután az elsőfokú bíróság megállapította, hogy a helyszíni kihallgatást az eljárásjogi szabályok megsértésével fogatosította a nyomozó hatóság, alappal nem tette azt a tárgyalás anyagává, hiszen az bizonyítékként nem értékelhető, a tényállás ennek hiányában is megállapítható volt. A védő ez irányú észrevétele ezért kizárólag a nyomozás kritikájának tekinthető, mely a bíróság által elfogadott bizonyítékok értékelését nem befolyásolta.

4.) A védelemnek a bizonyítás elrendelésére - más fegyverszakértő, illetve ballisztikai szakértő, továbbá bizonyítási kísérlet lefolytatására - irányuló indítványait az elsőfokú bíróság törvényesen utasította el. (A bizonyítási indítványok elutasítása az elsőfokú bíróság 12.B.338/2012/31. sorszámú jegyzőkönyvének 18. oldalán, az utolsó mondatban olvasható, míg az elutasítás indokolása az elsőfokú ítélet 24. oldalán található.) Ezért a védőnek a bizonyítási indítvány elutasítására, illetve az elutasítás indokolásának hiányára utaló megjegyzései alaptalanok.

A törvényszéknek a bizonyítékokat értékelő tevékenységével kapcsolatban a fellebbviteli bíróság a következőket tartja szükségesnek kiemelni:

Sértett2 a történekről részletes és pontos vallomást tett, melyet az elsőfokú bíróság elfogadott. A sértett hiteles szemtanúja volt a vádlott által tanúsított magatartásnak, attól a pillanattól kezdődően, hogy **sértett1**el együtt tetten érték a vádlottat, amikor a jogosulatlan vadászatot követően el akarta vinni a lelőtt szarvasok húsát. A sértett a cselekmény egyetlen lényeges részletére nem tudott nyilatkozni, arra, hogy miként vágta el a vádlott **sértett1** nyakát. A tanú a vádlottat korábban nem ismerte, így az eljárás során fel sem merült, hogy vele szemben elfogult lenne. A sértett az őt és **sértett1**et ért támadásról telefonon azonnal beszámolt **tanú2**nek, de értesítette a rendőrséget és a mentőket is. A rendőrség ügyeletesével, valamint a mentőszolgálat diszpécserével folytatott beszélgetését rögzítették. Az általa elmondottakat nem csupán közvetett tanúk vallomása, de objektív adatok, hangfelvételek, valamint a helyszíni szemle adatai is alátámasztják.

A tanúnak - különösen az első - vallomása megtételekor nem volt tudomása arról, hogy a vádlott cselekményének megítélésénél lesz-e - és milyen - jelentősége annak, hogy a vádlott egy lövéssel lőtte-e meg őt és **sértett1**et, vagy két lövéssel. Ebből adódóan vallomása nem manipulált, kétség sem fér ahhoz, hogy az általa átélte történéseket mondta el.

A tanú vallomását alátámasztotta a fegyverszakértő és az orvosszakértők véleménye is. A fegyverszakértő csupán valószínűsítette, hogy a vádlott egy lövéssel nem okozhatta a két sértett sérülését. Ezt alapvetően a lőfegyverből kilőtt lövedék mozgási energiájával indokolta, amit megerősített az az orvosszakértői vélemény is, amely gyakorlatilag kizárta annak lehetőségét, hogy a két sértett sérülését ugyanaz a lövedék okozta. Az orvosszakértők határozottan állították, hogy a lövések bemeneti és kimeneti nyílásainak jellegzetességei egyértelműen cáfolják azt a feltételezést, hogy a **sértett1**en áthatoló, energiáját veszítő lövedék **sértett2**n nagy becsapódási energiára utaló bemeneti nyílást okozzon.

Mindezek alapján az elsőfokú bíróság okkal vetette el azt a - az eljárás későbbi szakában előterjesztett - vádlotti védekezést, hogy csupán egy lövést adott le **sértett1**re, és a rajta áthatoló lövedék sebesítette meg **sértett2**t.

A védelemnek a vádlott védekezésére alapított "egy lövés" koncepciója a szakértői vélemények és az egyéb értékelt bizonyítékok tükrében olyannyira nélkülöz minden ténybeli alapot, hogy az ebben a körben előterjesztett bizonyítási indítványt okkal utasította el a törvényszék, amellyel a másodfokú bíróság teljes egészében egyetért. Erre figyelemmel a védő által a másodfokú eljárásban hivatkozott 23/1997 (XI.27.) ORFK szakutasítás sem alapozza meg új szakvélemény beszerzését, amiért a másodfokú bíróság az újabb fegyver-, illetve ballisztikai szakértő kirendelésére irányuló védői indítványt elutasította.

A sértett az eljárás során mindvégig ellentmondásoktól és túlzásoktól mentes, egybehangzó vallomást tett, vallomásai az egyéb értékelte bizonyítékokkal is összhangban állnak. Nem tévedett ezért az elsőfokú bíróság, amikor vallomását elfogadta a tényállás megállapítása során, és a vádlott beismerését kizárólag abban a körben tartotta irányadónak, ahol nem állt ellentétben **sértett2** vallomásával.

A tényállás megalapozottságát nem érinti, hogy nem sikerült megtalálni a második lövésből származó töltényhüvelyt. Ez a körülmény ugyanis nem azt igazolja, hogy nem volt második lövés, hanem csupán azt, hogy a terep adottságai miatt nem mindegyik töltényhüvelyt találták meg. A cselekmény elkövetési helye egy mezőgazdasági terület, ahol a második lövés leadásának helye sem határozható be pontosan. Ugyanígy nem találták meg a vadhúst és a vadak elejtéséhez használt puskát sem annak ellenére, hogy a vádlott határozottan állította, és meg is mutatta, hogy azokat hova rejtette. Ez nem azt igazolja, hogy a fegyver és a vadhús nem léteznek, hanem csupán annyit, hogy vagy tévedett a vádlott a helyszín megmutatásakor, vagy nem akarta azt a hatóság előtt feltárni.

Az elsőfokú bíróság által a megállapított tényekből levont következtetésekkel kapcsolatban a következőket szükséges kiemelni:

A védelem által felsorolt kifogások kivétel nélkül az elsőfokú bíróság törvényes mérlegeléssel megállapított tényállását támadják. Figyelemmel arra, hogy a bizonyítékok értékelésére az eljárási szabályoknak megfelelően, a logika szabályai szerint került sor, a mérlegelést támadó fellebbezés nem vezethetett eredményre.

A védelem kifogásolta az elsőfokú bíróság megállapítását, mely szerint, amikor a vádlottban tudatosult az, hogy a szarvastemeteket felfedezték, elhatározta, hogy megöli a sértetteket (7. oldalának 7. bekezdés). A törvényszék ítéletének 27. oldalán részletesen kifejtette, hogy milyen tényekből következtetett erre a megállapításra.

A fellebbviteli bíróság maradéktalanul egyetértett az elsőbírői ténymegállapításokkal, illetve a megállapított tényekből levont következtetésekkel.

Az irányadó tényállás szerint - amely a vádlott vallomásával megegyezik - a vádlottment a sértettek után, ő hívta fel őket megállásra. A sértettek tehát a vádlott felhívásának tettek eleget, amikor megálltak, és a megállás után **sértett1** kiszállt az autóból. Ez a szituáció eleve kétségessé teszi azt a vádlotti védekezést, hogy **sértett1** magatartása a támadás látszatát keltette, az pedig kifejezetten aggályos, hogy legfeljebb három méter távolságból, fényes nappal, jó látási viszonyok között, egy fülhöz tartott rádiótelefon kés képzetét keltheti bárkiben. Azt a vádlott maga sem vallotta, hogy a lövést megelőzően, szóban közlést intézett volna a sértettek felé pénz felajánlása érdekében.

Ezen túlmenően az elsőfokú bíróság által részletesen értékelte bizonyítékok, így **sértett1** helyszíni szemlén rögzített testhelyzete, a telefonjának feltalálási helye, a lövés iránya mind olyan adatok, melyek cáfolják a vádlott védekezését, de

alátámasztják **sértett2** terhelő vallomását, aki határozottan állította, hogy a vádlott azonnal rálőtt a gépkocsiból kiszálló és telefonáló sértetre, aki a lövés hatására előrebukott.

Mindezek alapján helytálló és megalapozott a tényállásból levont következtetés, mely szerint a vádlott már akkor elhatározta, hogy lelövi a sértetteket, amikor autójával utánuk hajtott.

A másodfokú bíróság nem talált ellentmondást **tanú3** és **sértett2** tanú vallomásában. **Tanú3** a sértettek meglövése előtti pillanatokban beszélt **sértett1**el, és a sértettől kapott információk alapján következtetett arra, hogy a vádlottaz elkövető.

Hasonlóképpen megalapozatlan az orvosszakértői véleménnyel kapcsolatosan megfogalmazott kifogás. A védő szerint a szakértők nem a megfelelő kést vizsgálták. A másodfokú bíróság álláspontja szerint nincs jelentősége annak, hogy a vádlott melyik késsel vágta el a sértett nyakát, sokkal inkább az bír relevanciával, hogy milyen testhelyzetben történt a sértett nyakának átvágása. A szakértők alapvetően nem a kés tulajdonságai, hanem a sértett pulóverén talált nyomok alapján jutottak arra a következtetésre, miszerint valószínűbb, hogy a sértett fekvő testhelyzetben volt, amikor a vádlott elvágta a nyakát. E megállapítást a szakértők csupán valószínűsítették, teljes bizonyossággal nem tudtak állást foglalni. A szakértői valószínűsítést a bizonyosság szintjére emelte **sértett2** vallomása, aki határozottan állította, hogy **sértett1** sértett a lövés hatására elesett, tehát nyakának elvágása nem történhetett - a vádlotti állítás szerint - álló testhelyzetben. A helyszínen rögzített vérnyomok is arra engednek következtetni, hogy **sértett1** a földön feküdt, amikor a végzetes sérülést elszenvedte.

Nem foghat helyt az a védelmi érvelés, hogy a vádlottnak nem állt szándékában **sértett2** életének kioltása, mert - annak ellenére, hogy látta hol futott be az erdőbe - nem ment utána. Ezzel szemben áll **sértett2** vallomása, aki látta, ahogy a vádlott kocsijával abba az irányba hajtott, ahol ő elrejtőzött az erdőben, de miután őt nem látta, a helyszínről elhajtott. Ebből okszerűen következik, hogy a vádlott **sértett2**t is meg akarta ölni - hiszen már meglőtte -, így a sértett alappal tartott attól, ha a vádlott megtalálja őt, végez vele.

Ugyancsak megalapozatlan az a védelmi érvelés, hogy a vádlottnak **sértett2** megölése érdekében lehetősége lett volna használni a kocsijában tartott puskát. A vádlott vallomásának nem cáfolható részét képezi, hogy a jogosulatlan vadászat során egy előltöltős puskát használt. Az eljárás során kihallgatott személyek - köztük a vádlott - vallomásaiból megállapítható, hogy egy ilyen fegyver megtöltése hosszabb időt vesz igénybe. Külön kell a csőbe helyezni a golyót, majd a lőport és ezt követően a fojtást. Csak ezután kerül tűzkész állapotba a fegyver. Figyelemmel arra, hogy **sértett2** futva menekült a közeli erdőbe, a fegyver elővételére, megtöltésére és használatára nem volt ideje a vádlottnak.

A védő a vádlott elmeállapotáról készült szakértői véleménnyel kapcsolatosan is

kifogásokat fogalmazott meg. A védő szerint a szakértők nem indokolták azt a megállapítást, hogy a vádlottnál a nagymértékű elfojtott feszültségének időszakosan előforduló kiürülése miatt előfordulnak kriminális megnyilvánulások, amelyek miatt a bűnismétlés veszélye viszonylag magas rizikófaktorúnak tekinthető. Az ügyben eljáró elmeszakértők a vizsgálatba pszichológus szakértőt is bevontak. A szakvélemény elkészítését a szokásos tesztvizsgálatok előzték meg, a szakértők ismerték a vádlott katonai képzettségét, előéletét is, véleményüket ennek ismeretében terjesztették elő. A vizsgálatok eredményét a védelem sem vitatta, kizárólag az abból levont következtetéseket. Erre egyetlen indokot hoztak fel, a vádlottat ismerősei csendes, nyugodt természetű embernek ismerték, aminek ellentmondani látszik **tanú4** vallomása, akit a vádlott megfenyegetett.

Az elmeszakértők a vádlottnál kóros elmeállapotot nem állapítottak meg, véleményük szerint a vádlott cselekményét szokványos indulatvezérelt állapotban követte el. A szakvéleménnyel kapcsolatosan megfogalmazott kifogások nem megalapozottak, ezért a vádlottbeszámítási képességével kapcsolatosan további vizsgálat elvégzése sem indokolt.

Kétségtelen, hogy a vádlott előzetes letartóztatása alatt orvosi kezelésre szorult. Maga sem tárta fel azonban ennek pontos okát. Így az a védelmi kifogás, hogy a vádlott a nyomozás során külső befolyásolás - mely a hatóság részéről érkezhett - alatt állt, nem ellenőrizhető. Ennek a körülménynek azonban - mivel a bíróság túlnyomórészt a vádlott védekezésével szemben **sértett2** tanúvallomására alapította a tényállást - nincs is jelentősége.

Az elsőfokú bíróság tehát a bizonyítékok logikai hibáktól mentes mérlegelésével állapította meg a tényállást, mely mérlegelés helytelen következtetést nem tartalmazott, így a vádlott büntetőjogi felelősségére levont következtetés is helytálló. További bizonyítás lefolytatásától sem várható olyan eredmény, amely más tényállás megállapítását tenné lehetővé.

A bizonyítékok olyan zárt láncot alkotnak, melyből a vádlott bűnösségére kétséget kizáróan következtetni lehet. Mindezekre figyelemmel nem alapos sem a felmentésre, sem a hatályon kívül helyezésre irányuló védelmi indítvány.

Nem tévedett az elsőfokú bíróság a vádlott által elkövetett cselekmény minősítése során. Jelen ügyben a több emberen elkövetett emberölés azon esetéről van szó, amikor nem a törvény által összefoglalt bűncselekmények elbírálására kerül sor, hanem a vádlott szándéka már a cselekmény megkezdésekor mindkét sértett életének kioltására irányult, így cselekménye természetes egységet alkot.

A lőfegyverrel és lőszerral visszaélés büntetnének a minősítése megfelel az anyagi jogi szabályoknak, ugyanúgy a vagyon elleni cselekmény minősítése is. Az állandóan követett bírói gyakorlat a jogellenesen elejtett vad esetén a kár meghatározásánál soha nem az elejtett vad húsának az értékét tartja irányadónak, hanem a vad tenyészértékét. Ezért az elsőfokú bíróság a lopás minősítésénél helyesen az elejtett vadak tenyészértékét vette alapul.

Az elsőfokú bíróság tehát az elkövetett bűncselekményeket törvényesen minősítette.

A büntetés kiszabását meghatározó tényezőket az elsőfokú bíróság maradéktalanul feltárta. Helyesen ismerte fel, hogy a vádlottal szemben kizárólag határozatlan ideig tartó szabadságvesztés-büntetés kiszabásával lehet az általános és speciális büntetési célokat elérni. Az életfogytig tartó fegyház-büntetés kiszabása ezért törvényes, annak enyhítésére nem kerülhet sor.

Az elkövetett bűncselekmény súlyára és az elkövető személyiségére figyelemmel a büntetés kiszabás felülbírálata során a másodfokú bíróságnak abban kellett állást foglalnia, hogy a vádlottesetében a társadalom védelme érdekében van-e lehetőség a feltételes szabadság kedvezményének alkalmazására, vagy kizárólag a társadalomból való végleges elszeparálásával érhető el a büntetés célja.

A vádlott bűnösségét a bíróság kiemelkedő tárgyi súlyú, kétszeresen minősülő emberölés büntette mellett más, szintén jelentős súlyú bűncselekményekben állapította meg. Azok a körülmények, amelyek a vádlottat a cselekmény elkövetésére késztették, arra motiválták, teljességgel érthetetlenek. A vadorzáson tetten ért vádlott nem gondolhatta komolyan, hogy két ember megölésével menekülhet a vagyon elleni bűncselekmény elkövetése miatti felelősségre vonás alól. Márpedig egyéb indíték hiányában csak erre a motívumra lehet következtetni, ami olyan elvetemültségre, a legelemibb erkölcsi és jogi normákkal való oly mértékű szembenállásra utal, ami a bíróság részéről csak a társadalomból való végleges elszeparálással kezelhető.

A vádlottnál nem az élet elleni cselekmény eredménye, a halottak száma indokolja a legsúlyosabb büntetés kiszabását, hanem a vádlott személyisége. Aki ilyen bestiális módon képes a másik ember életét elvenni, ahogyan ezt a vádlott tette, annak nem lehet esélyt adni arra, hogy ismét szabadlábra kerüljön.

Az ilyen módon elkövetett cselekmények tetteseivel szemben kizárólag a törvény teljes szigorával lehet és kell fellépni. Ezért a társadalom hatékony védelme érdekében a fellebbviteli bíróság úgy látta, hogy a büntetés célja kizárólag a lehető legsúlyosabb büntetés kiszabásával, a vádlott társadalomból való végleges kizárásával érhető el.

A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott büntetését akként súlyosította, hogy a Btk.47/A.§ (1) bekezdésének II. fordulata alapján a feltételes szabadság kedvezményéből kizárta.

Az elsőfokú bíróság az eljárás során valamennyi felmerült bűnügyi költség megfizetésére kötelezte a vádlottat. Ennek legjelentősebb tétele - 745.604 Ft - a nyomozás során kirendelt hemogenetikai szakértői vélemény elkészítése volt. A nyomozás során a DNS vizsgálatot a lefoglalt bűnjelekről - kés, zöld színű gumicsizma, terepszínű nadrág és sportcipő - biztosított anyagmaradványok alapján végezték el. A vizsgálatok eredménye szerint a késen **sértett1** vére volt, míg a csizmán nem találtak a sértettől származó nyomot.

Ezek az adatok azonban a nyomozást és összességében az eljárást nem vitték előre. **Sértett2** és **tanú3** vallomásából megállapítható, hogy a nyomozó hatóság percekkel a cselekmény elkövetése után tisztában volt az elkövető személyazonosságával. Az eljárás során egy percre nem volt kétséges, hogy az elkövető a vádlott. A DNS vizsgálat eredménye sem az elkövető személye, sem a cselekmény elkövetési körülményei tekintetében nem tartalmazott olyan perdöntő bizonyítékot, amely az egyéb beszerzett bizonyítékok mellett mindenképpen szükséges volt. Összességében azt kell megállapítani, hogy feleslegesen került sor a DNS vizsgálatok elvégzésére, az elkészült igazságügyi orvosszakértői vélemény nem vitte előre a nyomozást. Ilyen esetekben a másodfokú bíróság álláspontja szerint elegendő a nyomok rögzítése, a minták megfelelő tárolása, szakértői vizsgálat elrendelése és szakvélemény beszerzése pedig csak akkor nem mellőzhető, ha azt az eljárás egyéb adatai szükségessé teszik. Jelen ügyben a már beszerzett és rendelkezésre álló bizonyítékok egyértelművé tették, hogy a költséges vizsgálat nem hozhat olyan eredményt, amely a tényállás megállapítását, vagy a cselekmény minősítését befolyásolhatta volna. A fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság megállapította, hogy a DNS vizsgálatok költsége - mivel az sürgősen merült fel, Be.338.§ (2) bekezdés - a Be.339.§ alapján az állam terhére marad.

A fentiek szerint a másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság ítéletét a Be.372.§ (1) bekezdése alapján a büntetés kiszabása és a büntügyi költségek tekintetében megváltoztatta.

Az elsőfokú bíróság egyéb rendelkezései megfelelnek az anyagi és eljárási szabályoknak, ezért a másodfokú bíróság az elsőfokú ítélet egyéb rendelkezéseit a Be.371.§ (1) bekezdése alapján helybenhagyta.

A vádlott által az elsőfokú határozat kihirdetésétől a jogerős ítélet meghozataláig előzetes letartóztatásban eltöltött időt a Btk.99.§ (1) bekezdése alapján beszámította.

P é c s, 2013. április 2.

Dr.Makai Lajos s.k. a tanács elnöke, Dr.Tóth Sándor s.k. előadó bíró, Dr.Túri Tamás s.k. bíró

A Pécsi Törvényszék 12.B.338/2012/31. számú ítélete a Pécsi Ítéltábla Bf.I.51/2013/7. számú ítéletében írt változtatásokkal 2013. április 2. napján jogerőre emelkedett és végrehajthatóvá vált.

.Makai Lajos s.k.
a tanács elnöke